

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. В., 28.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: А. М. П.А

Членове: В. Й. М.
Г. П. Й.

при участието на секретаря Н. Ц. К.
като разгледа докладваното от В. Й. М. Въззивно гражданско дело № 20211300500402 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството по делото е образувано по въззивната жалба на ОД на МВР-В. против **Решение №261 от 21.06.2021г.** постановено по **гр.д.№1791/2020г.** по описа на Видински районен съд.

С обжалваното решение ВРС е осъдил Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи –В. да заплати сумите, както следва:

Да заплати на ПЛ. Д. П. ,ЕГН: ***** с адрес гр.В., ул.“К.Д. „14 сумата от 4440.00 - главница, представляваща неизплатена легова равностойност за неосигурена храна за периода месец 01.10.2017 г. - 31.10.2020г вкл., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба /06.10.2020 г. / до окончателното изплащане на вземането, както и 646.95 лева обезщетение за забавено плащане за периода от възникване на всяко месечно вземане до предявяване на исковете.

2. Да заплати по сметка за държавни такси на ВРС съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от 203.48 лева държавна такса по предявения иск и 50 лв. разноси за в.л

3. Да заплати на адвокат Л.И. И. - АК Видин адвокатско възнаграждение в размер на 584.35 лева.

Поддържа се във въззивната жалба, че обжалваното решение е неправилно, необосновано, постановено при съществени нарушения на материалните и процесуални правила и норми.

Поддържа се, че решението е необосновано, без анализ на събрания доказателствен

материал по делото, без обсъждане на възраженията на ответника и без обсъждане на приетата допълнителна ССЕ по делото.

Излага се, че при постановяване на решението ВРС неправилно е приложил нормите на ЗДСл и ЗМВР, които посочва, като не е обсъдил и преценил правни и фактически обстоятелства по делото.

Посочва се, че в МВР има три категории служители, правоотношенията на които е регламентирано в три различни закона. Съгласно чл 142 от ЗМВР (Изм. - ДВ, бр. 14 от 2015 г., в сила от 1.04.2015 г.) (1) Служителите на МВР са: 1. държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; 2. държавни служители; 3. лица, работещи по трудово правоотношение. (2) Статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда с този закон - ЗМВР. Статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се урежда със Закона за държавния служител и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от този закон. Статутът на лицата, работещи по трудово правоотношение, се урежда при условията и по реда на Кодекса на труда и на този закон - ЗМВР.

Излага се, че П.Д. е държавен служител на длъжността „ Началник сектор- ФОРУС“ в ОДМВР, той е назначен след 01.04.2015г и има статут на държавен служител по чл 142, ал.1, т.2 от ЗМВР.

Твърди се, че ВРС не е анализирал и приложил правилно разпоредбите както на § 69, ал.6, така и на § 85 от ЗМВР. Нормата на § 85 от ЗМВР определя. (В сила от 1.04.2015 г. - ДВ, бр. 14 от 2015 г.), че „Разпоредбите на Закона за държавния служител се прилагат за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2, чието служебно правоотношение е възникнало след 1 април 2015 г.

Посочва се, че Съгласно разпоредбата на § 69, ал.6. (В сила от 1.02.2017 г. - ДВ, бр. 81 от 2016 г.) При назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1.

Твърди се, че към датата на назначаването на ищеца, изрично е предвидено в индивидуалната му заплата да е включено: заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал.1- тоест допълнително възнаграждение за храна на държавни служители по чл 142, ал.1, т.2 от ЗМВР не се дължи, тъй като възнаграждението им за храна е включено в индивидуалната им заплата.

Счита, че претенциите на ищеца за заплащане на левовата равностойност на суми за храна за посочения период са неоснователни, поради обстоятелството, че на същия съгласно § 69, ал.6 от ПЗР на ЗИДЗМВР, вр. с § 85 от ЗМВР е определена индивидуална основна заплата, включваща и левовата равностойност на храната по чл 181, ал.1 от ЗМВР.

Посочва, че в допълнителното заключение на вещото лице Р.К.е посочил, че съгласно приложената от ответника методика, над определеното за длъжността основно възнаграждение е включена и сума от 120 лева, която следва да е левовата равностойност на храната по чл.181, ал.1 от ЗМВР.

Счита, че съдът не е стигнал до правилен анализ на действащото законодателство с отменените разпоредби на закона и сега действащите, което е довело и до неправилен и необоснован извод за основателност на претенциите на ищеца, защото законодателят е посочил с

кои правни норми от ЗМВР се регламентира статута на служителите по чл 142, ал.1, т.2 от ЗМВР , какъвто е ищеца.

Сочи се, че съгласно чл 32, ал.1 от ЗДСл brutната заплата включва основна заплата и допълнителни възнаграждения , лимитативно изброени в чл 67, ал.7 от ЗДСл. В Наредбата за заплатите на служителите в държавата администрация се определя структурата на заплатите и в нея изрично е посочено кои елементи включва , а съгласно специалната разпоредба на § 69, ал.б от ПЗР на ЗИДЗМВР вр. с § 85 от ЗМВР същата включва заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1.

Прави искане за постановяване на решение, с което да се отмени Решение № 261 от 21.06. 2021г. по гр.д. N1791/2020г. по описа на ВРС като неправилно, необосновано, постановено при съществени нарушения на материалните и процесуални правила и норми, и отхвърлите предявените от ищеца искове като неоснователни и недоказани.

Прави искане за присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

Препис от въззивната жалба е връчен на ответната страна и в законоустановения срок по чл. 263 от ГПК не е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна- П. Д. П..

Съдът намира въззивната жалба за редовна и допустима, като подадена в срок от легитимирано лице и против акт на съда, подлежащ на обжалване.

Видинският окръжен съд, след извършена служебна проверка на валидността и допустимостта на обжалваното решение, на основание чл. 269 ГПК намира, че същото е валидно и допустимо поради което същият дължи произнасяне по съществото на правния спор в рамките на въведените с въззивната жалба доводи.

ВОС като взе предвид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази закона, съдът намира, че жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Изложените във въззивната жалба възражения срещу обжалваното решение по същество са същите изложени в депозирания по делото отговор на исковата молба.

След като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и след като обсъди доводите на страните, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно обстоятелството, че страните се намират в служебно правоотношение, както и не е се оспорва, че за иския период от 01.10.2017- 31.10.2020г., въззиваемият /ищецът/ е работил на длъжност „ Началник сектор- ФОУССД“ в ОДМВР.

Спорните по делото въпроси са от правен характер, а именно - обстоятелството, че в процесния период ищецът е бил държавен служител по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДС. Спорен е статута му на заеманата длъжност, дали статутът му се урежда единствено от ЗДС или ЗДС се прилага единствено, доколкото в специалния ЗМВР не са предвидени изключения, касаещи статута на лицето, заемащо служебно правоотношение и съобразно правната уредба на ЗМВР /в

сила от 01.01.2017 г. / и подзаконовите нормативни актове относно прилагането на ЗМВР кои са служителите на МВР, на които се следва храна или левовата и равностойност. Към момента на назначаването на въззиваемата страна/ищеца/ е в сила чл.142, ал. 4 ЗМВР в сила от 14.10.2016г., постановяващ, че статутът на държавните служители по ал.1, т.2 се урежда със ЗДС. В чл.181 ,ал.1 ЗМВР в редакцията ДВ бр.14/2015г. от 20.02.2015г е посочено , че на служителите на МВР се осигурява храна или левовата равностойност. С изменението на същия текст ДВ бр.97 от 05.12.2017г. е посочено същото. Съгласно алинея 4 размерът на сумите и доволствията по ал.1-3 се определя ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи. Видно е, че текста на разпоредбата не прави разлика между различните категории служители на МВР.

Основният спорен въпрос по делото е дали в процесния период ищецът е бил държавен служител по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДСл и дали при уреждане на неговия статут се прилага и специалния ЗМВР. В зависимост от това, следва са с определи съобразно правната уредба на ЗМВР /в сила от 28.11.2014 г. / и подзаконовите нормативни актове относно прилагането на ЗМВР кои са служителите на МВР, на които се следва храна или левовата равностойност, претендирана от ищеца.

По съществото на подадената от ОД на МВР-В. въззивна жалба ВОС намира следното от правна страна:

Настоящият състав намира за правилен правният изводът на първоинстанционният съд, а възраженията на въззивната стран/ответника/ за неоснователни, че статутът на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се определя изключително от ЗДС. Действително в чл. 142, ал. 4 ЗМВР е посочено, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда от него, но тази разпоредба следва да се тълкува във връзка с чл. 1 ЗМВР, който има характер на обща разпоредба, определяща предметния обхват на закона и гласи, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Разпоредбата на чл. 1 ЗМВР представлява общо положение, като разпоредбите на закона в отделните глави и раздели следва да се тълкуват с оглед и във взаимовръзка с нея. Оттук и ЗДСл е приложим относно статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР, което би дерогирало общия закон. Изключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР от приложното му поле би противоречало на основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл. 141 ЗМВР.

Относно обстоятелството следва ли се храна или левовата равностойност на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, съдът намира, че разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не съдържа ограничение относно служителите от системата на МВР, на които следва да се осигури храна или левовата равностойност. Съгласно чл. 181 ЗМВР на служителите на МВР се осигурява храна или левовата равностойност - т. е. на всички служители на МВР.

В случая неприложима е разпоредбата на пар. 69, ал.1 от ПЗР към ЗИДЗМВР, ДВ бр.81/2016г., в сила от 01.02.2017г., на която се позовава въззивникът/ответника/, тъй като ищецът е назначен , преди влизане в сила на разпоредбата, която се отнася до служители, отговарящи кумулативно на две условия. Алинея първа на параграф 69 се отнася до служебни правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага пар.86 от ЗИДЗМВР/ДВ бл. 14/2015г/, и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с

висше образование и притежаващи такава. Видно е, а и не е спорно, че въззиваемия/ищецът/ отговаря само на второто условие, тъй като пар.86 се отнася до държавни служители в МВР, заемащи длъжности за държавни служители по чл.142, ал.1 ,т.2 ЗМВР,чиито служебни правоотношения не са прекратени към 01.04.2015г., т.е за съществуващи към тази дата правоотношения, докато това с ищеца е възникнало след това. При ответната по жалбата страна не се установи преобразуване на служебното правоотношение, тъй като същият не попада в хипотезата на посочения параграф. Алинея 6 на параграф 69 също е неприложима, тъй като урежда отношенията при възникване на служебното правоотношение, при което се определя индивидуална работна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл.181, ал.1 ЗМВР. Правоотношението с въззиваемия/ищеца/, е възникнало преди разпоредбата да е в сила от 01.02.2017г. Неоснователно е твърдението, че равностойността на храната е включена в индивидуалното възнаграждение на ищеца. От данните по делото е видно, че на въззиваемия/ищеца/ е назначен на длъжността „ Началник сектор- ФОУССД“ в ОДМВР,и е определена основна месечна заплата 1614.00 лева, отговаряща на посочения размер в т.57 на Таблица с основните заплати, съгласно Вътрешни правила за заплатите на държавните служители по чл.142, ал.1,т.2 от ЗМВР, утвърдени със Заповед 8121з- 924/04.08.2015г., респ. в т.44от таблицата към Вътрешни правила за заплатите на държавните служители по чл.142, ал.1,т.2 от ЗМВР, утвърдени със Заповед 8121з- 194/01.02.2017г.

Съгласно чл. 176 от ЗМВР брутно месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, а съгласно чл. 177, ал. 1 от същия закон държавните служители получават основно месечно възнаграждение, което се образува от заплатата за длъжност, т.е неоснователно е твърдението , че в основната заплата на ищеца е включена и равностойността на храната, тъй като тя съдържа само заплатата за длъжност. По-малък размер на основната заплата -за длъжност -1059.00 лева е определен в таблица към Вътрешни правила за работната заплата на заплатите на служителите в МВР, утвърдени със Заповед 8121з-278/17.13.2015г., които са изменени с посочените по-горе заповеди, и тази таблица няма отношение към процесния период. Същият извод може да се направи и от заключението на вещото лице.

ВОС напълно споделя мотивите на ВРС, че освен буквалното и граматическо тълкуване на чл. 181, ал. 1 ЗМВР следва да се вземе предвид и принципите на управление на държавната служба в МВР и най-вече тези за забрана за дискриминация и обективност. Приемането на тълкуването на закона, посочено от ответника, би поставило дългогодишни държавни служители от системата на МВР в неравностойно положение спрямо другите служители, които са назначени по трудово правоотношение, респ. - по служебно правоотношение по ЗМВР. Така, възможно е сходни длъжности да се заемат, както по трудово правоотношение, така и по служебно по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР. Не би отговаряло на принципите и духа на закона тълкуване, при което за сходни длъжности на лицата по трудови правоотношения, се осигурява храна или изплаща легова равностойност, а на тези по служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР - не. Още повече според § 69 от ПЗР на ЗМВР (в сила от 1.02.2017 г.) служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от ЗИД на ЗМВР, и, които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на

Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДС, считано от датата на влизане в сила на този закон. На тези служители, на които по силата на закона правоотношенията се преобразуват на служебни такива по ЗДС, също се дължи левова равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР - така, изрично § 69, ал. 6 от ПЗР на ЗМВР. Следователно ЗМВР изрично урежда, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се дължи левова равностойност за неосигурена храна. Същото следва да бъде и разрешението при сключването на служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР след проведен конкурс, предвид разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР и справедливото и равно третиране на работниците и служителите в системата на ЗМВР. С оглед изложеното съдът намира, че на ищеца в качеството на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се дължи храна или левова равностойност.

По делото въззивникът/ответникът/ не твърди и не доказва да е предоставил храна или изплатил левовата равностойност на въззиваемия/ищеца/ за процесния период. Наредба № 81213-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, Заповед № 81213-37/19.01.2016 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 81213-58/09.01.2017 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 81213-44/16.01.2018 г. на министъра на вътрешните работи касаят единствено служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 от ЗМВР. Съдът намира, че се дължи левова равностойност за неосигурена храна и на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР и предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, следва по аналогия съответно приложение да намерят именно правилата на посочените подзаконови нормативни актове, поради което и на основание чл. 4 от Наредбата от 01.07.2015 г. във връзка със заповедите на министъра на вътрешните работи на ищеца за процесния период се дължи ежемесечно левова равностойност за неосигурена храна в размер на 120 лв. По делото е установено и доказано, че дължимото обезщетение за неосигурена храна за процесния период съгласно заключението на вещото лице е 4440.00 лева, поради което предявеният иск правилно и законосъобразно е уважен изцяло. Като законова последица върху главницата, правилно и законосъобразно ВРС е присъдил на ищеца и законната лихва от дата на подаване на исковата молба /06.10.2020 г. / до окончателното изплащане. Безспорно е доказан и искът за присъждане на обезщетение за забавено плащане за периода от възникване на всяко месечно вземане до предявяване на иска и ВРС е присъдил в установения от вещото лице размер от 646.95 лева

Предвид изложеното ВОС намира за неоснователно твърдението във въззивната жалба, че първоинстанционният съд не се е произнесъл по наведените възражения, на които първоинстанционният съд е дал обосновани отговори с обжалваното решение.

Ето защото въззивната жалба срещу решението на ВРС следва да бъде оставена без уважение, а съдебният акт – потвърден, като правилен и обоснован.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК въззивникът - ответник следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сумата от 400 лв., представляваща платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство във въззивна инстанция.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

По изложените съображения, ВОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №261 от 21.06.2021г. постановено по гр.д.№1791/2020г. по описа на РС-В.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи гр.В., с адрес гр.В., ул.Ц.С.В. №* да заплати на П. Д. П. ,ЕГН: ***** с адрес гр.В., ул.“К.Д.,” сумата в размер на 400лв., представляваща направени разноси във въззивното производство за заплатено адвокатско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____